

Подібні прогалини в аудиторському законодавстві, призводять до численних проблем на практиці, суттєво знижують якість аудиту та призводять до невідповідності аудиторських послуг в Україні вимогам світової спільноти. Дані питання потребують негайно реагування з боку держави; ряд законодавчих актів в сфері аудиторської діяльності повинен бути доопрацьований, адже досконале правове регулювання аудиторської діяльності призведе до зростання не лише кількості наданих аудиторських послуг, а й до підвищення їх якості.

Отже, сучасний розвиток української економіки сприяв стрімкому розвитку аудиторської діяльності, однак даний процес характеризується наявністю правових прогалин в сфері аудиту. Вдосконалення української аудиторської нормативно-правової бази сприятиме зростанню якості ринку аудиторських послуг в Україні.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. –Х.: ФО-П Стеценко І. І., 2011. - 48 с.
2. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 року //Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/go/436-15>
3. Закон України «Про аудиторську діяльність» від 22 квітня 1993 року //Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3125-12>
4. Вінник О. М. Господарське право: Навч. посібник.– К.:Атіка,2009. –768 с.
5. Косак В. М. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України. – К.: Всеукраїнська асоціація видавців «Правова єдність», 2010. - 672 с.
6. Кравчук С. Є. Господарське право: Навч. посібник. – К.: Кондор, 2009. – 264 с.
7. Лесько Ю. О. Стан та проблеми здійснення аудиторської діяльності в Україні //Режим доступу: http://www.confcontact.com/20111019/4_lesko.php
8. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України: 2-е вид., перероб. і допов. / За заг. ред. Г. Л. Знаменського, В. С. Щербини; Кол. авт.: О. А. Беляневич, О. М. Вінник, В. С. Щербина та ін. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 720 с.
9. Редько, О. Ю. Перспективи розвитку національного аудиту в Україні //Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/VSunU/2008_10_2/redko.pdf
10. Сучасний стан і проблеми вітчизняного аудиту. Калінська Т. А. //Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/biznes/2010_3/2010/03/100318.pdf
11. Терещенко К. С., Кондратьєв В. О. Проблеми правового регулювання аудиторської діяльності в Україні //Режим доступу: http://www.rusnauka.com/9_DN_2010/Pravo/61528.doc.htm
12. Юридична енциклопедія: В 6 т. / Редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редколегії) та інші. – К.: «Українська енциклопедія», 1998. – Т. 2 - 744 с.

О. Малиярчук

Науковий керівник – к.ю.н., доц. І. М. Паньонко

ОСОБЛИВОСТІ ПІДВІДОМЧОСТІ ГОСПОДАРСЬКИХ СПОРІВ

Як суспільне явище спір є протиріччям, викликає різні думки про декілька або одне явище, предмет. Спори можуть бути різноманітними: політичними, суспільними, сімейними, трудовими і т. п. Серед усіх спорів особливе місце займають правові, предметом яких є права та обов'язки суб'єктів правовідносин.

На думку О. Бринцева, назвати спори господарськими, виходячи з нормативного визначення господарської діяльності, не можна, оскільки вони виникають під час діяльності, що не є господарською.

Питання полягає в тому, чи притаманні господарському спору специфічні ознаки, що відмежовують його від інших правових спорів та які ці ознаки. Такі науковці, як Т. Абова, В. Тадевосян та І. Побірченко вважають конституційною ознакою господарського спору його господарську сутність. Розгляд таких спорів віднесено до підвідомчості господарських судів[4, с. 72].

Підвідомчість - це визначена законом сукупність повноважень господарських судів стосовно розгляду справ, які належать до їхньої компетенції.

При визначенні підвідомчості господарських спорів господарським судом беруться до уваги такі правові ознаки:

- 1) характер правовідносин, що є предметом спору;
- 2) склад учасників спору (суб'єктний склад);
- 3) територіальне розміщення учасників спору[2, с. 196].

Господарським судам підвідомчі майнові та немайнові господарські спори. Найбільша кількість спорів виникає у процесі виконання договорів. Значна питома вага припадає на вирішення справ у спорах, що пов'язані з укладанням, зміною чи розірванням господарських договорів, і на справи про визнання господарюючих суб'єктів банкрутами. Господарським судам також доводиться розглядати заяви про визнання недійсними актів державних та інших органів нормативного (обов'язкового для невизначеного кола осіб) чи ненормативного

(обов'язкового тільки для однієї організації або громадянина-підприємця) характеру з господарських правовідносин, якщо ними порушуються суб'єктивні права та інтереси осіб. Прикладом таких актів можуть бути рішення податкової державної інспекції або органу з контролю за цінами про стягнення в дохід бюджету відповідних сум штрафів чи інших санкцій, або акти органів господарських товариств, громадських організацій, які, відповідно до закону, мають обов'язковий характер[2, с. 197].

Господарським судам не підвідомчі:

- спори, що виникають при погодженні стандартів та технічних умов;
- спори про встановлення цін на продукцію (товари), а також тарифів на послуги (виконання робіт), якщо ці ціни і тарифи, відповідно до законодавства, не можуть бути встановлені за угодою сторін;
- інші спори, вирішення яких, відповідно до законів України, міждержавних договорів та угод, віднесено до відання інших органів[1].

До компетенції загального суду (а не господарського суду) віднесено вирішення спорів про:

- відмову місцевої ради надати громадянину земельну ділянку для ведення фермерського господарства (до його створення);
- припинення випуску друкованого засобу масової інформації;
- припинення діяльності релігійної організації та скарги на рішення державних органів з питань володіння та користування культовими будівлями та майном;

Підвідомчий господарському суду спір, окрім спорів про визнання недійсними актів державних та інших органів, а також спорів, що виникають при укладанні господарських договорів, пов'язаних із задоволенням державних потреб, може бути переданий на розгляд третейського суду (арбітражу). В Україні можуть утворюватися та функціонувати постійно діючі третейські суди для вирішення конкретного спору. Рішення третейського суду є остаточним і оскарженню не підлягає[3, с. 24].

Список використаних джерел

1. Господарський процесуальний кодекс України від 6 листопада 1991 року // <http://zakon.rada.gov.ua>
2. Теліпко В.Е. Науково-практичний коментар Господарського процесуального кодексу України. Станом на 1 грудня 2011 р. / За ред. Притики Ю. Д. – К.: Центр учбової літератури, 2011. – 608 с.
3. Амельченко М. В. Право на звернення до арбітражного суду // Держава і право. - 2001. - №10
4. Бачун О. В., Коссак В. М., Харитонов Є. О., Харитонova О. І. та ін. Господарське процесуальне право України. Підручник / За ред. Харитонovої О. І. – К.: Істина, 2008. – 360 с.

І. Медвідь

Науковий керівник – ас. С. С. Василів

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ПАТЕНТОЗДАТНОСТІ ВІНАХОДУ

Визначення поняття «винахід» (Invention, Erfindung) має важливе значення для будь-якої правової системи і становить значні складності, оскільки в ньому відбивається одна зі сторін розумової діяльності. Відповідно до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (далі Закон) *винаходом* є результат інтелектуальної діяльності людини в будь-якій сфері технології[2]. Це технічне або технологічне рішення практичної задачі в будь-якій галузі промисловості або іншій сфері суспільно корисної діяльності людини, що відповідає визначеним законодавством умовам надання правової охорони і визначене як винахід компетентним державним органом[3]. Для того, щоб отримати правову охорону, тобто бути придатним для набуття права інтелектуальної власності, винахід повинен відповідати сукупності юридичних властивостей, без наявності яких технічне рішення не може бути визнано винаходом. Дані умови складають патентоспроможність винаходу. Винахід відповідає умовам патентоздатності, якщо він є новим, має винахідницький рівень і є промислово придатним. Саме ці умови закріплені ч. 1 ст. 459 ЦК України та ч. 1 ст. 7 Закону.

Винахід вважається новим, якщо він не є частиною рівня техніки. Рівень техніки включає всі відомості, що стали загальновідомими в світі до дати подання заявки в Держпатент України або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету. Загалом слід зазначити, що рівень техніки залежить від того, на який момент часу він визначається, які джерела інформації беруться до уваги та на якій території (в конкретній державі чи за кордоном) розкриття винаходу заперечує новизну. Закони різних країн вирішують це завдання по-різному, тому й існують певні розбіжності у визначенні складу поняття «рівень техніки», а, отже, і поняття «новизна». Зазвичай до винаходів ставляться вимоги, які складаються з абсолютної новизни або відносної світової новизни, або локальної (місцевої) новизни.

Абсолютна світова новизна передбачає найсуворіші вимоги: сутність винаходу до дати подання заявки або дати її пріоритету не повинна бути розкритою ні в країні патентування, ні за її межами. При цьому спосіб розкриття суті винаходу не має значення: будь-яка публікація або використання в країні чи за кордоном є перешкодою для видачі патенту. Вимоги абсолютної новизни ставляться в більшості країн світу.